Cálida trinchera

Per EloiA el dv., 07/09/2007 - 09:00

Celtas Cortos

-

En estos días inciertos

Lletra original

Otra vez.la lluvia me acompaña en casaun caféy un cigarrito pa estar bieny tú estásaún dormida en la cama y bien.Voy a ver quién pasa en la ventana.Escribir,tengo que escribir a mi hermanay comprarazúcar que se acabó ayery paseral perro en la mañana, pero no.Creo que me volveré a la camaY acurrucados el mundo es diferentecalor humano y hambre que compartiry adormecidos y amontonadosde esta trinchera no quiero salir.Está bien.Ordenaré mi mesa prontoSí, mujer,no te preocupes que lo haré.Por favor,llama a Nacho Castro y dile queahora voy a ensayar en la moto.Te he dejaouna nota con los recaos.Por favor,no olvides recogerme a y diez.Yo tambiénte quiero, dame un beso que me voy.Cuídate, nos vemos en la tarde.Y acurrucados el mundo es diferentecalor humano y hambre que compartiry adormecidos y amontonadosde esta trinchera no quiero salir.

Lletra traduïda

Muntem tres tendes?

"Cálida trinchera" parla del caliu, d'una mirada tendra a una realitat molt concreta, de petits gestos i obres diàries. Tothom necessita una càlida trinxera on poder reposar el cor. A vegades serà el caliu familiar, altres vegades els amics, altres cops la parella, i d'altres la comunitat... *"veniu a mi i jo us faré reposar*" diu Jesús. Ell és la nostra càlida trinxera que dóna sentit al nostre actuar. Resulta, però, que Jesús també ens encomana una missió que ens fa sortir fora d'aquesta matriu protectora, de la nostra "cálida trinchera" més propera. El mateix que ens acull en el seu cor és el que deia que no tenia lloc on reposar el cap o a on fer el niu. Sovint nosaltres som com en Pere i els altres dos amics que van pujar amb Jesús a aquell mont Tabor. Ens hi trobem tan bé que muntaríem tres tendes i ens hi quedaríem. Però l'evangeli ens reclama. Cal que sortim de nosaltres mateixos i de les nostres comoditats. O, com diu la cançó, cal agafar la moto i anar a treballar pel Regne.

Uns vuit dies després d'haver-los dit tot això, Jesús va prendre amb ell Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, l'aspecte de la seva cara va canviar i el seu vestit es tornà d'una blancor esclatant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos i parlaven de la partença de Jesús, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. A Pere i els seus companys, la son els vencia, però es van desvetllar i van veure la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests ja se separaven de Jesús, Pere li digué: --Mestre, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies. No sabia què deia. (Lc 9, 28-36) I jo...

- Quines són les meves trinxeres afectives?, En quins llocs jo trobo que la vida es "transfigura" i pren sentit?
- Em costa sortir dels meus ambients? Sóc dels que monta la cabaneta (en una comunitat., en un grupet, a la parroquia...) i ja no es mou passi el que passi, o sóc capaç de baixar del meu Mont Tabor i afrontar la vida de cara?